

МАГАЗИН ЗА ЦВЕТА
„ДЕЙЗИ ЧЕЙН“
Дрийм Харбър 6

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title The Daisy Chain Flower Shop

© 2026 Laurie Gilmore

Cover design by Lucy Bennett © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Cover illustration © Kelley McMorris/Shannon Associates

Translation © Ciela Norma AD 2026, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5607-8

ЛОРИ ГИЛМОР

МАГАЗИН
ЗА ЦВЕТА
„ДЕЙЗИ ЧЕЙН“

Превод от английски:
Карина Горанова

*До всички очилатковци,
намираме ви за много секси с очилата ви.*

ФЕРМАТА НА ЛОГАН

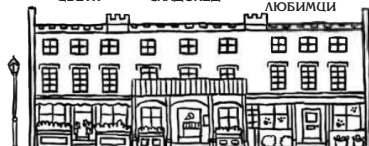
КЪШАТА НА ХЕЙЗЪЛ

МАГАЗИН ЗА
ЦВЕТА

МАГАЗИН ЗА
СЛАДОЛЕД

МАГАЗИН ЗА
ДОМАШНИ
ЛЮБИМЦИ

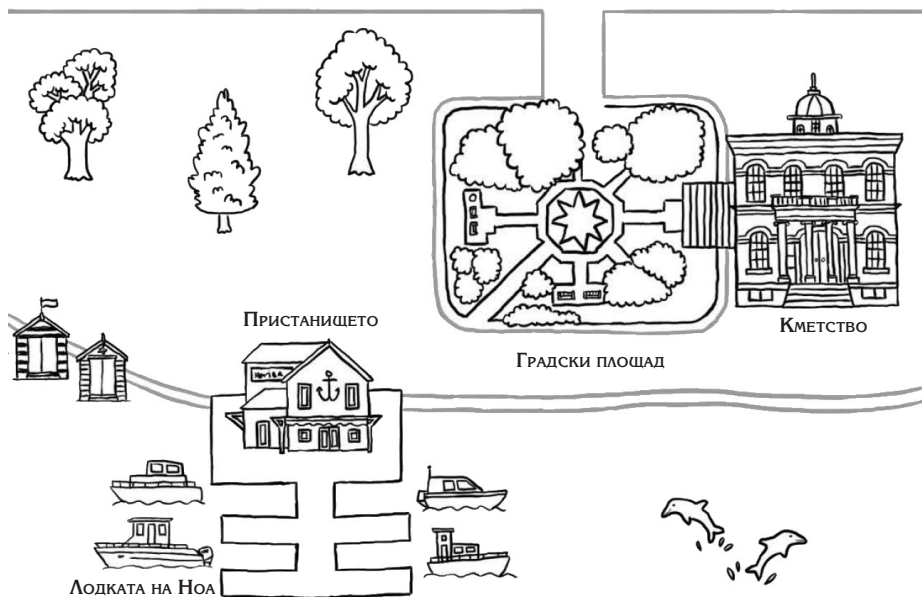
ХОТЕЛ И СПА

ДРИЙМ ХАРБЪР

СЕНТЪРЪ АВЕНЮ

ПЛЕЙЛИСТА

“DAISIES” – Justin Bieber
“that way” – Tate McRae
“Golden” – Harry Styles
“Feel Something” – Clairo
“Wood” – Taylor Swift
“Vodka Cranberry” – Conan Gray
“goodnight n go” – Ariana Grande
“Already Over” – Sabrina Carpenter
“National Anthem” – Lana Del Rey
“I Think He Knows” – Taylor Swift
“Risk” – Gracie Abrams
“Spring Into Summer” – Lizzy McAlpine
“Look At That Woman” – ROLE MODEL
“Paper Rings” – Taylor Swift
“Satellite” – Harry Styles
“What I Want” – Morgan Wallen
“Rein Me In” – Sam Fender
“House Tour” – Sabrina Carpenter
“So Easy” – Olivia Dean
“The Fate of Ophelia” – Taylor Swift
“undressed” – sombr
“Accidentally In Love” – Counting Crows
“Lover” – Taylor Swift

ГЛАВА ПЪРВА

Дейзи Скот, понастоящем собственичка на магазин за цветя „Дейзи Чейн“, носеше име, което се предаваше на жените в рода ѝ от дълго време насам. Майка ѝ се казваше Дейзи, също както и баба ѝ и така поне от сто години назад във времето. Жените в рода ѝ си предаваха и името, и магазина със същото усърдие, с което се грижеха за самите цветя. Старомодната традиция беше толкова очарователна, че Дейзи беше спряла да се бори срещу нея още преди години. Доколкото обаче ѝ беше известно, тя беше първата жена в рода, над която тегне проклетие.

Не че Дейзи вярваше в проклетия, поне първоначално. Все пак деветнайсети век отдавна беше отминал, а и тя разполагаше с нормално функциониращ мозък. Дейзи напълно изключваше възможността за нещо подобно. Е, три сватби, за които беше приготвяла букетите и цветната украса, бяха завършили с развод в рамките само на една година, но доколкото ѝ беше известно, нещата между Джийни и Логан все още си бяха съвсем наред. Това нищо ли не означаваше?! И да, тя имаше и бивш съпруг, и бивш годеник, но просто нямаше начин собствените ѝ несполуки в любовта да се отразяват на други хора... нали? Би било истинска лудост.

Самата мисъл за това беше безумна и Дейзи изобщо не беше сигурна дали нещо подобно би минало през главата на някого в града, ако не беше кметът Кели. На едно градско събрание преди шест месеца той беше споменал за някакъв свой неясен сън, в който е видял тъмен облак, надвиснал над магазина за цветя. За хората от града това беше напълно достатъчно и веднага тръгнаха всевъзможни слухове – за скандалното минало на Дейзи и за безбройните ѝ провалени връзки. Съвсем естествено, слуховете бяха силно преувеличени и се разпростриха като горски пожар през горещо лято. Оттогава насам Дейзи осигуряваше цветя единствено за погребения, с изключение единствено на сватбата на Джийни и Логан. Заслугата за тази поръчка обаче беше изцяло на Ани. Тази жена беше в състояние да направи и невъзможното. Кметът изпитваше чувство за вина заради загубите ѝ и всяка събота купуваше от нея комбинирани букети, за да ѝ се реваншира. Един букет веднъж седмично обаче нямаше как да компенсира загубите от пропуснатите сватби.

Този човек беше истинско бедствие.

И все пак Дейзи отказваше да повярва, че над нея тегне *проклятие*. За ситуацията, в която се намираше в момента, тя обвиняваше клюкарите от малкия град, както и собственото си неумение да си намери подходящ партньор. Проклятие ли – и дума да не става! Само че колкото и да се опитваше да го отрича, също както в четвърти клас искаше да се отрече от името си и да накара съучениците си да я наричат Джейд, просто не ѝ се получаваше. То нямаше ефект нито в съзнанието ѝ, нито в реалността.

И както най-спокойно си стоеше зад щанда, а лъчите на ранното априлско слънце струяха през витража над вратата и обагряха изтъркания дървен под с калейдос-

коп от цветовете, в магазина влезе бившият ѝ годеник заедно с новата си годеница. В този миг двамата потвърдиха веднъж завинаги безспорния факт, че проклетия наистина съществуват.

Тъмният облак от съня на кмета Кели.

Мамка му...

– Дейвид, здравей! – *Е, това прозвуча прекалено закачливо. Успокой се, Дейзи. Не бива да си чак толкова развълнувана от случайна среща с бившия си.* – Какво те води насам? – попита тя и небрежно събори с ръка на пода листа и цветчета от гигантския траурен венец, който правеше.

Всичко беше наред. Нямаше никакъв проблем в това, че бившият ѝ, когото не беше виждала от раздялата им и дори не живееше в града, се появи в магазина ѝ в един най-обикновен вторник следобед. И че изглеждаше великолепно както винаги – руса коса, оформена назад в прическа, която подчертава скулите му, и прекрасна волева челюст. *Абсолютно никакъв проблем.*

– Здравсти, Дейзи – отвърна бившият ѝ. Мъжът, с когото беше планирала да прекара остатъка от живота си, я погледна съчувствено и наклони глава встрани. С този поглед той като че ли ѝ казваше, че му е жал за нея, все едно я беше сполетяла някаква ужасна трагедия. Всъщност единствената трагедия се състоеше в това, че я заряза месец преди да се оженят. Написа ѝ съобщение и толкова. На Дейзи много ѝ се искаше да може да заяви, че го мрази и че е преодоляла цялото фиаско. Много ѝ се искаше да е в състояние да каже, че не изпитва болка до мозъка на костите, задето той е отново сгоден само година след раздялата им, а самата тя не беше излязла и на една среща с друг мъж. Само че не можеше да каже нито едно от тези неща.

Дейзи много искаше да може да бъде Джейд. Тя винаги се обличаше изцяло в черно и ѝ се искаше цветът на дрехите ѝ да се пренесе и в душата ѝ. В действителност обаче Дейзи все още си беше малкото момиченце, чиято майка го обличаше в жълти роклички чак докато навърши девет години. Тя беше мекушава, освен това все още беше влюбена в Дейвид и се мразеше заради това.

– Здравей, Дейзи! Радвам се да се запознаем! Магазинът ти е очарователен – изчурулика жената, която държеше Дейвид под ръка, докато оглеждаше препълнения догоре магазин.

Хейли.

Дейзи знаеше името ѝ, защото след края на връзката им с Дейвид непрестанно го следеше в интернет. Хейли, която работеше в маркетинговия отдел на една фирма в града, беше зодия Лъв, обичаше брънч и доколкото Дейзи можеше да прецени, прекарваше цялото си свободно време във фитнеса или пиеше матча лате, за което впоследствие информираше в социалните мрежи. Хейли, която имаше много по-готино име от *Дейзи*.

Дейзи много искаше да може да я намрази, но Хейли се усмихваше толкова искрено, докато оглеждаше охладените рози, сухите букети и саксийните растения на прозореца, че това беше просто невъзможно. Хейли изглеждаше мила и беше много сладка. Ако трябваше да е честна, на Дейзи вече ѝ беше съвсем ясно защо Дейвид я беше намерил за привлекателна.

– Приятно ми е. Тъж... какво ви води насам?

Превод: какво, по дяволите, правите в града ми и защо сте дошли в магазина ми? Искате да ми припомните колко скапан е животът ми в момента, така ли?

Дейзи започна да изпитва болка в лицето от фалшивата усмивка, в която беше разтегнала устните си. Тя за

нищо на света нямаше да позволи изпълнения със съжаление поглед на Дейвид да я засегне.

Хейли погледна към Дейвид със сияйна усмивка, която разкриваше идеално правите ѝ зъби, а Дейвид, *Дейвид на Дейзи*, ѝ се усмихна в отговор и от очите му сякаш започнаха да хвърчат сърчица. Дейзи имаше чувството, че май започва да ѝ прилошава.

– Разглеждаме локации за сватба и си спомних колко очарователно старомоден е Дрийм Харбър – каза той съвсем спокойно, сякаш постъпката му беше напълно разумна и изобщо не беше нахлул изневиделица и в града ѝ, и в живота ѝ. – Днес следобед ще разгледаме хотела, а утре ще ходим в градината „Крисмъс Трий“.

– И двете места изглеждат просто прекрасно – каза все така сияйната Хейли, а буритото, което Дейзи изяде за закуска, се надигаше все по-нагоре в гърлото ѝ.

– Е, разбира се, ако решим да се оженим в този град, ще си намерим цветя от другаде. Би било адски неловко да ги купим от теб – каза Дейвид през смях.

– Да, разбира се, така е – отвърна Дейзи и се насили да се засмее, но смехът ѝ прозвуча по-скоро като джафкане. След като чу този звук, Хейли я изгледа загрижено с широко отворени очи.

Това определено беше нов кръг на ада. Дейзи дори не знаеше кое я разстройва повече: това, че бившият ѝ вероятно ще се ожени за новата си лъскава приятелка в родния ѝ град, или фактът, че няма да спечели нищо от сватбата им. Това ѝ беше достатъчно, за да избухне в бурен смях. След като чу звука от него, Хейли имаше вид на човек, готов всеки момент да се обади на Бърза помощ, за да дойдат да прегледат Дейзи.

– Освен ако всичко това няма да ти причини неудобство... – Дейвид отново наклони глава, сякаш гледа-

ше ранено кученце. – Просто си помислих, че след като измина една година, и двамата сме продължили напред с живота си...

– Абсолютно! Абсолютно сме продължили напред!

Боже мой, тя наистина ли изкрещя? Дейзи очевидно беше загубила контрол над гласа си. Тя се засмя и след като смехът ѝ отново прозвуча като лай на хиена, Хейли отстъпи на няколко крачки назад от щанда.

– Ще поразгледам магазина... – каза тя и се отдалечи, но преди това стрелна Дейвид с недвусмислен поглед – той трябваше да се оправи с истеричната си бивша годеница по възможно най-бързия начин.

– Виж, Дейзибу. – Дейвид сложи мускулестите си ръце на плота, наведе се към нея и ароматът на скъпия му одеколон, очевидно по-силен от мириса на цветя, завладя всичките ѝ сетива.

– Не ме наричай така – прошепна Дейзи, но усети колко учестено беше започнало да бие сърцето ѝ. Тя наистина беше прокълнатата. Прокълнатата да избира мъже, които не я обичат.

– Съжалявам, стар навик – отвърна Дейвид и се усмихна с проклетата си заплениваща усмивка. Усмивката, заради която Дейзи си помисли, че я обича, и се оказа, че е сбъркала. – Просто исках да знаеш, че ако ти идва в повече, сме готови да си тръгнем веднага... Просто на Хейли много ѝ харесва тук... и реших, че можем да се отнесем към въпроса като зрели, възрастни хора.

– Разбира се, че ѝ харесва. На всички им харесва тук – отговори троснато Дейзи и повече от всичко искаше да скрие от Дейвид колко нещастна и самотна е.

Всъщност това беше самата истина – всички обичаха Дрийм Харбър. През годината, в която живя извън града, Дейзи някак си беше успяла да забрави този факт. През

годината, която прекара с Дейвид, се премести в *неговия* апартамент, за да са по-близо до града. Целта беше *той* да пътува по-малко до работата *си* и да не се лишава от компанията на приятелите *си*.

Дейзи беше забравила тайната си любов към това малко магазинче. Беше забравила колко ѝ липсваха приятелите ѝ, както и срещите с родителите и бабите и дядовците ѝ.

Не че щеше да си го признае.

Не че все още нямаше усещането за претърпян провал.

Най-вече в любовта.

В това да създаде истинска връзка с някого.

Да, тя обичаше магазинчето за цветя, но това не променяше факта, че завръщането ѝ тук се беше превърнало в непрестанно напомняне за това, което е загубила.

Камбанката на вратата извънтя и в магазина влезе клиент, което донесе на Дейзи кратък миг на облекчение. Познаваше го отнякъде. Дали не беше от кафенето? Или пък от сватбата на Джийни! Елиът. Да, точно така. Мъжът с очилата, който непрестанно я зяпаше, също както в момента. Когато Дейзи улови погледа му, ѝ се стори, че има пред себе си осветен от фарове на кола елен. Всъщност еленът беше доста симпатичен, с леко поруменели бузи и разрошена коса, сякаш току-що става от сън.

И в следващия миг Дейзи направи нещо, причината за което не ѝ беше съвсем ясна. Може би беше заради глупавото, красиво лице на Дейвид, перфектно оформеното дупе на Хейли или пък се дължеше на спомен за начина, по който Елиът я гледаше вечерта на сватбеното тържество. Със сигурност обаче не ставаше дума за рационална мисъл.

Само че колко рационален би могъл да бъде човек, който се бори с проклятие?

– Не, Дейвид, нямам нищо против, наистина. Както самият ти каза, и двамата сме продължили напред с живота си – каза Дейзи, усмихна се и махна на застаналия до вратата Елиът. – А, ето го и новия ми приятел. Елиът, ела да те представя!